ОСНОВАНЪ 1916 Г. СОФИЯ, 19 ЯНУАРИЙ, БОГОЯВЛЕНИЕ 1942 Г. БРОЯТЪ 3 ЛЕВА БРОЙ 14!

12 СТР.

ВЕСТНИКЪ НА ВЕСТНИЦИТЕ

ИЗДАНИЕ НА ДРУЖЕСТВОТО НА СТОЛИЧНИТЪ ЖУРНАЛИСТИ

АСИМИЛАТОРСКАТА И ПРОТИВОБЪЛГАРСКА ДЕЙНОСТ НА СЪРБИТЕ ВЪ МАКЕДОНИЯ

ПАЛАЧИТЪ НА БЪЛГАРЩИНАТА ВЪ ЩИПЪ И ОВЧЕПОЛИЯТА: ДОБРИЦА, МАТКОВИЧЪ, МИХАЙЛОВИЧЪ И ГЕНЕР. КОВАЧЕВИЧЪ.

Старинните гр. Щипъ е разположень въ прочутото Овче-поле, въ подножието на тая планина, вече известна съ своята историческа роля. Нѣма българинъ, който да не знае, че гр. Щипъ съ нѣколко Овчеполие още отъ първитѣ моменти на създаването на Македонската революционна организация, има челно място въ нейната борба противъ поробителитѣ на Македония отъ поробителитѣ и турци, а въ ново време и отъ най-отъявенитѣ врагове на българщината — сърбитѣ. Затова и Щипъ по-дълъ въ тоя чисто български край бѣ известна на най-новитѣ поробители на Македония и затова тѣ почтоянно имаха нѣкакви сметки за разчистване съ прочутия, да го съкрушатъ. И въ тая си задача тѣ не се спрѣха предъ нищо. Особено много сърбитѣ държаха да смажатъ не Щипъ роденъ дали отъ най-първитѣ и най-голѣми водачи на освободителната борба на Македония. Имената на Тодоръ Александровъ, Даме Груевъ, Гюрковци, особено на неговия пръвенецъ Иванъ Михайловъ, бѣха символъ на борческия духъ, на гранитната воля и нескѫпчина вѣра да се извоюва дѣдото на Македония отъ поробителния му край. И тъкмо за това сърбитѣ търсѣха по всички възможни начини да могатъ да унищожатъ, а ако не могатъ, то поне да опетнятъ тѣхната чиста честность, подтиканата отъ най-възвишени идеали. И когато Тодоръ Александровъ, Даме Груевъ и знаменития Гюрковци, сърбитѣ ликуваха отъ радость и по силата на много обстоятелства, свѣтилата, че настѫпи краятъ на Македонската борба. Но не тъкмо така стана. Борбата продължи и съ нея — и предателската дейность. Но това бѣше само едитѣ на начинитѣ на сърбската дейность за унищожението на онова, което бѣше за организираното македонско население, което при всички жертви водѣше упорита борба. Крайната цѣль, обаче, не бѣше постигната. Затова и до сетния часъ на тѣхното изгонване отъ Македония — посъбиването, асимилирането на българското население не въ тая толкова изстрадала българска земя.

Ржководителитѣ на асимилаторската политика на сръбското правителство бѣха майсторски подбирани и тѣ бѣха обикновено хора съ доказана способность за подобно дѣло. Първия деецъ въ това отношение въ Щипско бѣше известниятъ кръвожаденъ сърбинъ Добрица Матковичъ, който само за нѣколко години почерни Щипъ и Овчеполията. Той изби открито или по пѫтя на безследното изчезване и немалко число предани синове на българщината. Презъ тѣхнитѣ трупове той градѣше базата на сърбизма въ Македония. Но дори и презъ труповетѣ на 29-тѣ нѣмили и недраги Гарвановци, които презъ 1923 год. застреля съ картечница въ единъ день, той не можа да постигне повече отъ това, освенъ да купи нѣкои отъ нѣкадѣ изпадали на този край, които използувайки като шпиони въ своята безскрупулна противобългарска дейность.

И когато ржководителитѣ на сръбската държава се убедиха въ безплодната нѣколкогодишна дейность на Матковича, тѣ изпратиха новъ проводникъ на сърбизма — Михайло Колко много хора изкла тоя жестокъ сърбинъ, колко много бълга ри безследно изчезнаха не е можа да се изкаже. Но сърбитѣ цѣенъха него вата дейность и затова една сѫтъ цѣла щитѣ на Щипъ носи неговото име.

Но единъ отъ най-опасните, единъ отъ най-ловкитѣ, които сѫтъ опитвали, които съ видими и невидими срѣдства искала да спечелятъ българско население въ Щипъ и Овчеполие ята за сръбството, и да тоя начинъ да рушатъ и крепостта на българщина та въ Македония, бѣше генералъ Ковачевичъ. Изъ него при спомена за по хватитѣ на тоя сърбинъ населението отъ тоя край изтръпва въ мжчителна болка. Особено много тѣ е голѣмо злодѣйството и старанията да може да превзе душата на нѣкои отъ малцината, да убие въ нея всѣкакво българско съзнание и по пѫтя на учтивието, Соко нашия, кабаретата, кафанитѣ и т. н. и т. н. Ковачевичъ, както и всѣки